

Birtalan Ferenc

Mint én

a múlt évezred utolsó századának közepén
— idézem a fakult képeket —
földszinti lakásunkba
vasárnap délután valaki becsöngetett

az ajtó előtt ketten álltak
egy nő
s mint én egy akkorka lánygyerek
ki anyja szoknyája mögé bújt rejtett

szegénységről alig-alig tudtam
éhezésekre nem emlékszem

kenyeret kért az asszony

már ebéd után voltunk
anyám asztalhoz hívta a váratlan vendégeket
kevés maradt — mondta — még meleg

ült anya a lánya
elfogyott a kis leves
másra nem emlékszem

kísért az örök fénytelenység a lány szemében
s a szívembe égő szégyen
hogyan túl lehetett
hogyan azt is túl kellett élnem

Nehéz hinni

Valahogy nehéz hinni ma.
Hideg, közömbös, szürke ég.
Itt már nem lesz fény soha.
Ilyenkor születnek hitregék.

Valahogy nehéz hinni ma,
van-e értelme, kell-e még?
Szótlán a nappal, éjszaka.
Reménytelen, hogy kellenék.

Valahogy nehéz hinni ma,
van még valami, ami szép,
ha a mocsok köd omlana,
pipacssal égne kint a rét.

Valahogy nehéz hinni ma
a voltat, mit nem látni rég.
Ilyenkor minden mostoha,
ilyenkor azt mondjuk: elég.

Valahogy nehéz hinni ma:
messze fönn egy csillag ég,
hogyan eljön Istennek Fia,
mert kellenek a jó mesék.

Ki-mit...

„egy kalapács például,
megfogod
és nincs benne isten”
(K.D.)

„tenyerünkről álmódó kalapácsok”

„... én az anyagban lakom
s naponta vagyok itt Isten.”
(B.F.)

Legszebb éveimben
volt tizenhárom kalapácsom,
ma két maradékom.
Ne vedd el őket,
velük hívj magadhoz.
Öregek, hűségeselek.
Ők is Te vagy.

Kigombolkozom

ez már tavasz
robbanó februári nap
nyújtózkodik a föld ébred
bodobács-örtüzek égnek

bedőlt a tél neki annyi
maradni kell maradni
simít a cirnos reménység
ránkaranylón a kék ég

jácintok nárciszok jönnek
rigók repesztik a csöndet
belesápad a halál pofája
kigombolkozom köpök rája